

© M. Simon Katalin

Mennyből az angyal

Gyermekkorának karácsonyfáját az angyal minden évben a legnagyobb szobában az ablak melletti sarokba állította.

Látja magát, amint ott áll a feldíszített fa előtt, és mintha érezné is, hogy minden ízében remeg a gyönyörűségtől. A karácsonyfa csúcsáról az angyal mosolyog rá. Rózsaszínű arcát hajfürtök koszorúzzák, hófehér pihékkel díszített szárnyai között apró kezeit imára kulcsolja. Nem tud betelni látásával.

Azonban a sztaniolba csomagolt szaloncukrok, formás kekszek, színes üveggömbök, gyertyák, csengettyűk közül kislányi fantáziáját legjobban az angyal haja foglalkoztatja, amely ezüstösen hullámszik a fa csúcsától az alsó ágakig, és ez még jobban kiemeli a karácsonyfa mennybéli mivoltát. Számtalan kérdés kering fejében az angyalhajjal kapcsolatban, amelyekre sose talál választ, de jól esik rajtuk elidőzni. Különösen azon tűnődik sokat, hogy az angyal vajon fiú-e vagy lány? Ezt se tudja eldönteni, de nagyon szeretné, ha lány volna!

Karácsony előestéjén minden az angyalról szólt. Az énekek, mesék, amelyeket az álmos, meleg konyhában nagymamájuktól tanultak ezeken a végtelennek tűnő estéken, örökre megmaradtak emlékezetében.

Türelmjátéka volt ez a várakozás zabolátlan gyermeki énjüknek, tele édes izgalommal, az örömvárás izgalmával. Ha belefáradtak az éneklésbe, zaj nélkül játszhattak is, s ha beszélgettek, azt csak suttogva tehették, nehogy elijesszék az angyalt! Minden apró neszt követő feszült csendben azt remélték, hogy megérkezett a várva várt. Amikor a várakozás feszültsége kikezdte türelmüket, nagymamájuk azzal próbálta féken tartani őket, hogy ha nem viselkednek úgy, ahogy az alkalomhoz illik, bizony megtörténhet, hogy az angyal elkerüli házuk táját! Ez ideig-óráig hatott, mert annál nagyobb

büntetést, mint azt, hogy megvonják tőlük a karácsonyi angyal eljövételének örömét, senki se szabhatott volna ki számukra. Egy idő után feltűnt neki, hogy szülei sokáig távol maradnak. Kétségbe ejtette a gondolat, mi lesz, ha nem találják idejében hazajönni?

Amikor végre meghallották a csengőt, minden csengők közül a legszebben csilingelőt, talpra ugrottak! Akkor már szülei is megjelentek a bejárati ajtóban, mintha fontos dolguk végeztével épp akkor érkeztek volna haza.

– Hallottátok a csengőt? Láttátok-e őt? – zúdították rájuk kérdéseiket.

– Hát, ha csengetett, akkor be kell menni, mert nem illik megvárakoztatni azt, akit oly régtől fogva várunk! –, mondta ilyenkor anyukájuk, majd libasorban bevonultak a méltósággal várakozó karácsonyfa elé. Először mindig a „Mennyből az angyal”-t énekelték, majd a többi karácsonyi dalt. Akkoriban még nem is nagyon értette a dalok szövegét, de karácsony estéjének hangulata mindig meghatotta. Hálás volt az angyal megbocsájtó jóságáért, aki mindent látott, mindent tudott, és mégis évről-évre mindenkinek ajándékot hozott.

Akkor még nem sejtette, hogy eljön az idő, amikor ez az álomvilág, amelyben oly nagyon jól érezte magát, szertefoszlik.

Ötéves lehetett, amikor új karácsonyestét várt a világ. A jól ismert örömteli izgalom már korán reggel kiűzte szeméből az álmot. A nehezen múló nap lassú medrében, nem lelte helyét.

Déltájban beszédhangok szűrődtek ki abból a szobából, amelyikbe az angyalt várták. Odalépett, és az ajtórésen át megpillantotta a fenyőfát, amely díszek nélkül csupaszon szomorkodott megszokott helyén. Szíve hevesen kezdett kalimpálni. Nem hitt a szemének. Bátyjához szaladt magyarázatért, de izgalmában csak szófoszlányok jöttek ki a száján:

– Láttam..., láttam...!

– Mit láttál? – kiáltott rá türelmetlenül a nála egy évvel nagyobb testvére, de ő felelet helyett kézen fogta, és maga után húzta a szoba felé, azonban az ajtót már csukva találták.

– Láttam a fát..., csupasz volt! – próbált magyarázkodni ziláltan az izgalomtól. Akkor bátyja belesett a kulcslyukon, majd néma fejbólintással jelezte, hogy igen, ő is látja. Döbbenet álltak, nem tudták mire vélni a látottakat. Miközben ő kétségbeesve kereste a választ a fejében kavargó miértekre, egyre növekvő büntudata azt sugallta, hogy büntetésből tette ezt az angyal, mert feleselt nagymamának.

Ebéd után apjuk hívta, menjenek be, de ők csak másodszori hívásra mertek megmozdulni. Amikor végre beléptek, szüleik zavaros magyarázatba kezdtek, amelyből csak annyit fogott fel, hogy ők elég nagyok már ahhoz, hogy megértsék a valóságot az angyalról. Gyermeki lényében azonnal heves tiltakozás lobbant ez ellen a „valóság”ellen. Agyában apjának szavai kavarogtak: angyal..., nem létezik..., képzelet..., anélkül, hogy értelmüket ki tudta volna hámozni. Hogy? Ezután együtt díszítjük a karácsonyfát? – ocsúdott fel egy adott pillanatban. Tiltakozásként toporzékolni szeretett volna, hogy nem akar megértő jó kislány lenni, és nem is ért semmit az egészből! Vissza akarja kapni a karácsonyi angyal megbocsátó szeretetét, a feleletre váró kérdéseit, hitét az angyalok csodálatos világában! Csak arra vágyott, hogy kisírhassa magát valakinek az ölében, de nem volt kinek.

Végre elhagyhatták a szobát. Majd hívunk, ha eljön a fa díszítésének ideje, mondta anyjuk, és becsukta utánuk az ajtót. A ház egy félre eső zugában magányosan zokogta el zsenge lelkének fájdalmát.

Amikor elapadtak könnyei, lelkét csak a végtelen nagy csalódás mardosta. Szerette volna bánatát megosztani valakivel. Átment hát barátnőjéhez a szomszédba, és az átélt izgalomtól még szipogva, elsutogta neki, amit szüleitől hallott az angyaljárásról. Barátnője eleinte tágra nyílt szemmel

hallgatta szavait, majd felugrott, s miközben magából kikelve kiabálta: „Hazudsz! Hazudsz!”, anyukájához szaladt, szorosán átölelte védelmezőjét, és zokogástól fulladozva kérlelte: Mondjad, mami, mondjad, hogy nem igaz!

Ez idő alatt ő szoborként állt, és várta, most már végképp összezavarodva, hogy lesújtson rá az igazságszolgáltatás szigora. Barátnője anyukája lefejtette magáról kétségbeesett kislánya karját, és hozzá lépett: – Te, most szépen menj haza! – mondta, és becsukta utána az ajtót. Forgott vele a világ, a felnőttek világa, amely egyre áthatolhatatlanabbá vált számára. Haragudott szüleire, mert egy délután ennyire összekuszáltak mindent, amit ő eddig biztos hittel épített fel tudatában. Haragudott magára is, mert, akarata ellenére szomorúságot okozott barátnőjének.

Romba dőlt akkor egy általa felépített képzeletvilág, amely védelmet nyújtott számára a gyermekkor igazságtalanságaival szemben, de azóta is, minden karácsonykor, amikor a feldíszített fa előtt áll, jól esik lelkének azt hinni, hogy a karácsonyfát az angyal hozza.